

5.

... aneb

Smrt v koupelně, kterou nezpůsobilo selhání srdce

John Douglas, psycholog amerického úřadu FBI, který se věnuje tzv. Psychologickému profilování pachatelů sériových vražd, upozorňuje na skutečnost, že nejspolehlivějším východiskem pro predikci chování zločince v budoucnosti je jeho chování v minulosti. Je velmi pravděpodobné, že se bude i nadále projevat tak, jak se projevoval doposud. To platí zejména pro pachatele, jehož zločinné jednání má původ v deviaci či defektu osobnosti. Nezáleží ani moc na tom, jak se choval ve výkonu trestu. Není málo těch, kteří spáchali brutální vraždu poté, co byli za vzorné chování podmíněně propuštěni z vězení. Námí prezentovaný případ jako by tuto skutečnost potvrzoval.

Když jednoho horkého červencového dne ve dvaadvacátém roce nepřišel Alois H., žijící v malém městečku na východě Čech, do práce, myslil si jeho kolega, že zaspal. Rozhodl se proto, že ho navštíví. V nevelkém bytě v prvním patře činžovního domu vládlo nepříjemné ticho. Kolega několikrát zazvonil a když si pak povšimnul bot před dveřmi, znervózněl. Ještě chvíli bezradně bušil na dveře a pak se stísněnými pocity zavolal policii. Po otevření bytu se přítomným naskytl hrůzný pohled. V koupelně ve vaně naplněné vodou ležel nahý muž a nejevil známky života. Přivolaná lékařka nezjistila na mrtvém těle žádné známky poranění či násilí a neshledala nic neobvyklého. Není tak řídkým jevem, že dojde při příliš horké koupeli k selhání srdce. Příklad se zdál být medicínskou záležitostí.

Na opačném konci republiky ale dojde v následujících dnech k vývoji, který nemohl v danou chvíli nikdo ještě tušit. Policisté v jižních Čechách přijmou oznámení od dvaatřicetiletého muže, který se dozná k vraždě, kterou údajně spáchal na Jičínsku. Alarmující informace, které muž policii poskytne, nenechají nikoho na pochybách. O případu budou okamžitě informováni policisté ve východních Čechách a hradecká „mordparta“ eskortuje zadrženého muže do Hradce Králové, aby se dozvěděla okolnosti hrůzného činu přímo od pachatele. Soudní pitva pak jednoznačně vyloučí hypotézu selhání srdce a potvrdí násilnou smrt. Kriminalisté, kteří pozorně naslouchají doznání vraha, se současně snaží shromáždit o něm co nejvíce informací. Petr V. prožil problematické dětství. Nedokončil učeňní poměr. V patnácti letech byl již silným kuřákem a dokázal vypít deset a více piv. V osmnácti letech se oženil. Bezdětné manželství se však záhy rozpadlo, když se ve svých dvaadvaceti letech dopustil vraždy. V té době měl již za sebou tři soudní tresty. V roce 1982 v podnapilosti ubil svou babičku cihlou. Ženu, která ho snad jediná na světě měla bezvýhradně ráda a která ho finančně podporovala. Mrtvé tělo stařenky zohavil. Když se sám dobrovolně vydal do rukou policie, nedokázal své počínání vysvětlit. Tehdy mu soud za brutální čin vyměřil trest v trvání patnácti let a byla mu nařazena ochranná protialkoholní léčba. V květnu roku 1992 je za vzorné chování podmíněně propuštěn na svobodu. Vrací se domů do Jižních Čech, ale již dva

měsíce poté cestuje zpátky do východních. Motivem jeho cesty je dopis od kamaráda, s nímž se seznámil a sblížil ve výkonu trestu a od něhož ho propuštění na svobodu odloučilo. Kamarád mu oznamoval, že dostane „vycházku“ z vězení. Petr dorazil do městečka již den předem a zavítal do zapadlé restaurace na rohu náměstí. Příjemný chládek, obrovská žízeň po únavné cestě v horkém dni. Navíc muž, ke kterému si přisedl, se ukázal jako příjemný společník. Lojza měl ale v pití náskok. Za půl druhé hodiny, které spolu strávili, se poměr mezi nimi vyrovnal. Těch několik piv a vodek navíc dodaly Petrovi tolik sebevědomí, že jedné z půvabných servírek věnoval své foto i s adresou. Přes pokročilou noční dobu se nechtělo ani jednomu z nich pěkný večer ukončit. Ve vřelém objetí nabídl Lojza Petrovi nakonec nocleh s tím, že mohou v příjemné zábavě pokračovat u něho doma. I když měl Petr zajištěno ubytování v hotelu, lákavé pozvání na sklenku přijal.

Alois žil dlouhá léta sám a byl proto kamarádovi za jeho přítomnost vděčný. Připadalo mu samozřejmé, že se pochlubil, co všechno vy bytě má. I když byl sám nekuřák, dovolil Petrovi, aby si v kuchyni zapálil cigaretu a odešel se mezitím vykoupat do koupelny. Napustil si vodu a přes přivřené dveře si nevšiml, že ho mladík pozoruje. Petr později vypověděl, že „neví, co ho to napadlo“, ale zvedl se a vstoupil do koupelny. Muže, který ležel ve vaně, uchopil oběma rukama za krk a hlavu mu ponořil na několik minut pod hladinu vody. Vzhledem k množství vypitého alkoholu se oběť ani nebránila. Po tomto hrůzném činu se vrátil do kuchyně, kde si vychutnal další cigaretu. Než opustil byt, odcizil majiteli z peněženky dva tisíce korun a z obývacího pokoje radiomagnetofon. Následujícího dne se sešel se svým důvěrným přítelem, s nímž strávil celý den. Po pěkně prožitém víkendu se pak vrátil domů. Nikomu se se svým zločinem nesvěřil a že celou věc oznámí, se rozhodl sám. Jak se později ukázalo, motivem jeho jednání mohly být touha vrátit se zpátky do výkonu trestu, jehož prostředí mu nebylo cizí a kde měl svého přítele. K doznání ho patrně pohnuly i obavy, že bude stejně dříve či později dopaden, protože věnoval servírce v podniku, kde se seznámil se svou obětí, svou fotografií. „Přece nejsme někde v Habeši, abyste na mě nepřišli“, řekl vyslychajícím policistovi. Petr V. stráví následujících více jak dvacet let ve vězení, pokud nebude zase předčasně propuštěn.